

Publicerad 2022-09-26 13:42 av Max Jonatan Niklasson

En dikt om kärlek, med dans som metafor, lite inspirerad av mytologi.

Dansen

Hon flyger som utan mål,

men för henne är vägen klar som dagen,

som dalen när frosten lagt sig innan dagen,

När hon går mot morgonens ljus,

så hennes skugga sträcker sig långt.

Men så länge hon inte vänder sig om eller stannar så är hon fri. Vart vägen leder vet inte hon eller någon annan, hon färdas mot sitt ljus, ser bara framåt tills hon stannar vid ett vägskäl.

Någon närmar sig och bjuder henne till dans,

och i sin dans finner de varan som vissa gör ibland.

När de dansar så är de som i sin egen värld, som om de skapar ord och former ur ingenstanns, som om rädslan inte en chans.

värdsligt om dansant som ett löfte om frid från kaos.

Som om skuggorna övervanns, tills en av dom rycks iväg och försvann,

Men världen de skapat förblir trots allt på något sätt och ett vägskäl står sedan den som förblir och tvekar,
Ska hon gå mot ljuset och aldrig se tillbaka?

Eller kan hon få styrka som från ingenstanns att bära vidare deras värld av ljus och mörker.
tills de återser varann.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Max Jonatan Niklasson med Poeter.se id #231727 innehar upphovsrätten